

ли, въ тая на Поповичъ, или въ тая неразумна, „безнравствена“ сила, която нуди жената да повтаря Евиното грѣхопадане? Наистина, въ драмата има и едното, и другото, и третото, но опредѣленъ, ясенъ завѣршекъ въ нея нѣма, и това не удовлетворява четеца и зрителя.

*

Втората драма на Яворова е по-малко лирична, затова пъкъ е по-разсѣдъчна, по-схематична. Лицата сж по-„отвлѣчени“ — носители сж на опредѣлени психологически и нравствени категории: Поповичъ е добродушие, човѣчностъ и разумностъ; Витановъ — сурова, първобитна сила; Олга — представителка на Евиното начало; Бистра — страдащата жена, която не може да примири материнския си инстинктъ съ нравственото си чувство... Схематични сж и Данаилъ, поручикъ Друмевъ и учителътъ. Първиятъ — съ хамлетовски мисли и настроения, вториятъ — нѣкакво повторение на Витановъ, а учителътъ — съ заядливия си нихилизъмъ.

По този начинъ въ драмата участвуватъ не толкова опредѣлени, конкретни живи лица, а сж „застѣпени“ известни категории чувства, мисли и възжеления. И понеже тѣ сж, поне у главнитѣ герои, живо изразени (особено чувствата на тежка безнадеждностъ у Бистра, Поповичъ и Данаила), за това и героитѣ сякашъ оживяватъ и добиватъ плътъ, макаръ да сж схематични фигури. Авторътъ постига това предимно съ лиричното си изображение: състоянията на лицата му сж близки, въпроситѣ, що ги вълнуватъ, сж „проклетитѣ въпроси“, които често сж предметъ на лиричнитѣ му пѣсни.